

מ"ת 60769/02/15 - מדינת ישראל נגד ש ד

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 60769-02-15 מדינת ישראל נ' ד
תיק חיצוני:

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב ש ד

החלטה

1. לפניי בקשת המדינה להורות על מעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו 1996.

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") עבירה של פגיעה בפרטיות - בילוש או הטרדה אחרת, עבירה לפי סעיף 2 (1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א 1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**"), עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין ועבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב 1982.

3. המשיב והגב' א ד (להלן: "**המתלוננת**"), היו במועד הרלוונטי לכתב האישום בני זוג פרודים, בהליך גירושין. במועד זה, התגוררה המתלוננת ברחוב*** בראשון לציון (להלן: "**הבית**").

ביום 24.2.14 נתנה החלטת בית משפט השלום בראשון לציון במסגרת ה"ט 38796-12-14 וה"ט 39725-12-14 לפיו ניתן תוקף להסכמת המתלוננת והנאשם, שלפיה יתרחקו האחד מהשני וכן ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים לעניין הסדרי הראייה שלפיה: "**אחת לשבוע, ביום ג', יגיע האבא אל המסגרות החינוכיות של ילדיו הקטינים בסוף יום הלימודים וייקח אותם, וכן יגיע לבית האם כדי לקחת את שתי הבנות הבוגרות יותר, וביחד ייקח את ארבעת הילדים למשך 3 שעות ויחזיר אותם אל בית האם. לקיחת הילדים והחזרתם תהיה מפתח בית האם, שם יחכו לו הילדים. אחת לחודש, ייקח האב את שני ילדיו הצעירים מבית האם ביום ו' בשעה 14:00 ויחזיר אותם אל בית האם במוצאי שבת. שבוע לאחר מכן, ייקח האב את שתי הבנות הבוגרות יותר, מבית האם ביום ו' בשעה 14:00 ויחזיר אותן אל בית האם**"

במוצאי שבת. ופעם אחת בחודש ייקח את ארבעת הילדים ביום ו' בשעה 14:00. האם תבוא לקחת את הילדים מבית האב בחולון במוצאי שבת בתיאום ביניהם". (להלן: "ההוראה החוקית").

4. פרט האישום הראשון עניינו באירוע מיום 17.2.15 בשעה 19:15 או בסמוך לכך, התקשר המשיב לטלפון הנייד של המתלוננת, קילל אותה ואמר לה: **"תגידי למניאק למזדיין הזה אם הוא לא יכבד את הילדים שלי אני אתפוס אותו יום אחד, אני אתפוס אותו ואני אזיין אותו ואני יעשה ממנה כזה קוקסינל וכזה קטן הוא יברח ממך. הוא יברח ממך אבל אני אותו לא יעזוב, תגידי לו שאני אותו לא יעזוב זה שהוא יזיין את אשתי, שאשתי שרמוטה זה אני יודע, אבל זה שהוא יזיין אותה אני אזיין את אם אמה שלו..."** **"ותשמרי על הכבוד של הילדים שלי אם גם לא אותך אני אזיין יא גחבה, יא שרמוטה יא מזדיינת ביי יא שרמוטה ביי"**.

5. פרט האישום השני, עניינו באירוע מיום 15.2.15 בשעה 15:15 או בסמוך לכך, עת הגיעה המתלוננת סמוך לביתה עם רכבה, אז המתין לה הנאשם במקום ואמר למתלוננת לפתוח את דלת רכבה. בנסיבות אלו, סגרה המתלוננת את החלון, בעוד הנאשם דופק על רכבה וכאשר ירדו בנותיה הקטינות מהרכב, הכניס הנאשם את רגלו לרכב ודרש מהמתלוננת כי תשוחח איתו טלפונית.

6. פרט האישום השלישי, עניינו באירוע מיום 14.2.15 בשעה 14:00 או בסמוך לכך, בו הגיע הנאשם לבית כדי להחזיר את הילדים לרשות המתלוננת, בנסיבות אלו, פתחה המתלוננת את הדלת והנאשם ניסה להיכנס לביתה בניגוד לרצונה. מיד ובסמוך, הפעיל הנאשם כוח ושלח את ידיו לעבר צווארה של המתלוננת ואמר למתלוננת על רקע חשדו כי המתלוננת מנהלת מערכת יחסים עם אחר בשם איתן, כי יתפוס את איתן ויהרוג אותו, ישבור לו את העצמות ויזיין אותה. בהמשך למתואר שלח הנאשם בשעה 18:17, או בסמוך לכך מסרונים לטלפון הנייד בה הטיח במתלוננת כי יש לה גבר אחר ובין היתר כתב לה: **"כל הכבוד לך נתת ליצר הרע לנצח יש אלוהים בשמים"**.

7. פרט האישום הרביעי עניינו באירועים שהתרחשו בין התאריכים 8-13.2.15, במועד מדויק אשר אינו ידוע למאשימה, בשעה 15:00, או בסמוך לכך, הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת, ברחוב *** בראשון לציון (להלן: **"מקום עבודתה של המתלוננת"**) חסם את רכבה ומנע ממנה לצאת מחניית מקום העבודה. בנסיבות אלו, נכנסה המתלוננת לרכבה ונעלה את דלתות הרכב בעוד הנאשם דופק על רכבה ודרש ממנה כי תענה לשיחותיו. מיד ובסמוך, אמרה המתלוננת לנאשם כי היא מזעיקה למקום משטרה והנאשם עזב את המקום.

8. פרט האישום החמישי עניינו באירוע מיום 1.2.15 בשעה 08:56 או בסמוך לכך, שלח הנאשם למר מ ש (להלן: **"מ"**) שהנו מנהלה של המתלוננת, על רקע חשדו כי המתלוננת מנהלת רומן עמו, מסרון לטלפון הנייד בו כתב לו: **"רק רציתי שתדע שכל בוקר אני מתפלל לשם שישלם לך..."** בהמשך, ביום 9.2.15 שלח הנאשם למר מ מסרונים נוספים בהם מקלל את מוטי, כותב לו כי הוא שוכב עם המתלוננת ומפציר בו לפטר את המתלוננת מעבודתה.

9. ביום 26.2.15 הגישה המבקשת בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו של המשיב, תוך שהיא סבורה כי ניתן לאיין את מסוכנתו של המשיב בדרך של שחרור לחלופה של מעצר בית מלא בפיקוח, מרוחק ממגורי המתלוננת עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

10. הדיון שהתקיים לפניי ביום 2.3.15 עניינו בשאלת הראיות בתיק.

11. לטענת המבקשת, במהלך חודש דצמבר 2014, ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת הדדי. המשיב, הפר את צו ההטרדה המאיימת, הגיעה למקום עבודתה של המתלוננת, איים עליה ועל מעסיקה, ניסה לתקוף אותה ואף אינו מכחיש את המלל המאיים.

באשר לעבירות המיוחסות למשיב בפרט האישום הראשון, טוענת המבקשת כי המשיב אינו מכחיש את המלל המאיים שהפנה כלפי מעסיקה של המתלוננת, אך לגרסתו לא ביקש לפגוע בו.

באשר לעבירות המיוחסות למשיב בפרט האישום השני, הרי שהנאשם הגיע לעבודתה של המתלוננת, דפק על דלתות החלון, כך עולה מהודאת המתלוננת. פרט האישום השלישי, המחלוקת עניינה באשר לכניסה לבית, לגרסת המשיב, הוא ביקש למנוע סיטואציה בה הילדה אשר הייתה בידי האם אחזה בחולצתו, תפגע בידה מסגירת הדלת, בעוד שהמתלוננת טוענת כי הנאשם ניסה להגיע לצווארה וגם הפנה כלפיה איומים. באשר לפרט האישום הרביעי, הרי שהנאשם הגיע למקום עבודתה של המתלוננת, מספר פעמים, חסם את רכבה וביקש למנוע ממנה מלהיכנס למקום עבודתה. ובאשר לפרט האישום החמישי, הרי שבתיק החקירה שהוגש לבית המשפט, מצויים הודעת המעסיק והקלטת המאיימת.

12. לטענת ב"כ המשיב, המשיב מצוי במעצר בית מלא בפיקוח, הוא עותר להקלה בתנאי השחרור כך שתיאסר כניסתו של המשיב לעיר ראשון לציון, מקום מגורי המתלוננת, איסור יצירת קשר טלפוני מכל מין וסוג שהוא, כמו כן, המשיב מוכן כי לא תהיה כל אינטראקציה בינו לבין הקטינים וכי הוא יפנה לגורמי הרווחה על מנת להסדיר את הסדרי הראייה, ואפשרות חזרה לעבודה.

באשר לראיות לכאורה טוען ב"כ המשיב כי המתלוננת מגיעה למשטרה ביום 18.2.15 לאחר שהתקיים דיון בבית הדין הרביעי, דיון בסיפור גט, המשיב אינו מיוצג בהליכים האזרחיים המתנהלים בין בני הזוג ומאחר שבית הדין ביקש לחייבו במזונות, ביקש המשיב דחייה לה נעתר בית הדין. בתגובה, כך טוען ב"כ המשיב, פנתה המתלוננת והגישה תלונה במשטרה על האירועים שבוצעו לכאורה מספר ימים קודם לדיון.

כמו כן, הבקשה לצו ההטרדה המאיימת הוגשה על ידי המתלוננת, לאחר שהמשיב פנה לרווחה והתלונן כי המתלוננת נוהגת באלימות כלפי הילדים, הפעם, בחרה המתלוננת לפנות בהגשת תלונה למשטרה שכן לא ניתן לה גט.

ב"כ המשיב מוסיף וטוען באשר לפרט האישום השלישי, כי אותו אחר בשם איתן, כלל אינו קיים, המשיב לא פגע

באף אדם ואמירותיו הן בגדר איומים ואף אלה אינם איומים מהרף הגבוה. המשיב ביקש למנוע סיטואציה בו המתלוננת תתנשק עם גבר אחר ליד הילדים. באשר לפרט האישום השני, לגרסת המשיב הוא ביקש לשוחח עם הילדים, המתלוננת לא נענתה ועל כן הגיע לחנית הבית וחיכה לה עם פרח, אמנם היה קיים כנגד המשיב והמתלוננת צו הרחקה הדדי ואולם הצו אינו קונקרטי. המשיב לא איים על המתלוננת, לא פגע בה ולא הכה אותה.

באשר לאירוע המתואר בפרט האישום השלישי, ביום שבת, 14.2.14 החזיר המשיב את ילדיו הקטינים הביתה, הוא התקשר אל המתלוננת וביקש לעלות עם הילדים, שכן הבת הקטינה נרדמה ברכב, המתלוננת אישרה, זאת לגרסת המשיב, הוא עלה לבית ומסר את הקטינה לידי המתלוננת, הקטינה אחזה בחולצתו והמתלוננת סגרה מיד את הדלת והמשיב שם את רגלו בין המשקוף לדלת, כדי שלא תיסגר על יד הקטינה. לגרסת המשיב, הוא לא דחף את המתלוננת ולא שלח יד לכיוון צווארה.

המשיב מכחיש את האישומים המיוחסים לו בפרט האישום הרביעי ובאשר לפרט האישום החמישי, הרי שהעבירות המתוארות בו אינן מקימות עילת מעצר, האיומים הם מהרף הנמוך ומעסיקה של המתלוננת הגיש תלונה במשטרה רק לאחר שהמתלוננת ביקשה ממנו שיעשה כן.

13. לאחר עיון בחומר החקירה, סבורני, כי חרף מאמציו של ב"כ המשיב, אין בידי לקבל את טענותיו בדבר עצמתן הנמוכה של הראיות לכאורה או היעדרן. כפי שיפורט להלן, הראיות במקרה דנן עומדות באמת המידה שנקבעו לקיומן של ראיות לכאורה, אשר בחינת הגיון הפנימי של הדברים, מידת הפירוט או ההכללה בהן, יוצרת לבית המשפט תמונה כוללת באשר לפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה, אשר יכול שבסוף המשפט תבסס את אשמת הנאשם (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ (2) 133, 148-149, 1996).

14. עיינתי בהודעות המתלוננת מיום 18.2.15 (הודעה ראשונה משעה 11:49 והודעה שנייה משעה 12:21), במסגרתה מתארת המתלוננת את האירועים כפי שתוארו בכתב האישום, לגרסתה, ביום 14.2.15 החזיר המשיב את הילדים לביתה, על פי הסדרי הראיה, המשיב ניסה להיכנס אל הבית והמתלוננת ניסתה לסגור את הדלת, בתגובה, הפעיל המשיב כוח ודחף את הדלת כדי לנסות להיכנס לדירה, הושיט את היד לעבר צווארה ונראה היה, כך לטענת המתלוננת כי ביקש לחנוק אותה ועל כן זזה לאחור. עוד סיפרה כי המשיב אמר לה כי יש לה משהו בשם איתן וכי היא מתנשקת איתו ליד הילד ואיים עליה כי יתפוס את אותו אחר בשם איתן, יהרוג אותו, ישבור לו את העצמות ויזיין אותה. לאחר מכן עזב המשיב את המקום והחל לשלוח הודעות למתלוננת.

עוד סיפרה כי ביום 17.2.15 (יום קודם להגשת התלונה) התקשר אליה המשיב ואמר לה שוב: **"שהוא יזיין אותי אם אני לא אשמור לו על הכבוד וקילל אותי שרמוטה ואמר שהוא יתפוס את הבחור שאני כביכול איתו"**.

כשנשאלה על ידי החוקרת מדוע הגישה תלונתה רק היום, השיבה המתלוננת: "כי היום היה לנו דין ולא רציתי להרגיז אותו רציתי שיתן לי גט" (עמ' 2 להודעה הראשונה שורה 34).

בהודעתה השנייה סיפרה כי ביום ראשון, 15.2.15 בשעה 15:15 לערך, הגיעה עם הרכב של העבודה לביתה והמשיב חיכה לה בחניה של הבנין, הוא אמר לה לפתוח את הדלת והמתלוננת שחששה, סגרה את החלון, המשיב החל לדפוק על הדלת ובשלב זה הגיעו בנוניהם של בני הזוג מהבית ונכנסו אל הרכב, המשיב שם את רגלו בתוך המכונית כדי למנוע מהמתלוננת לנסוע כשהבנות צעקו לו: "די תפסיק". המתלוננת אמרה כי המשיב ביקש ממנה לענות לשיחת הטלפון ממנו כי הוא רוצה לדבר איתה. עוד סיפרה כי שבוע קודם לאירוע, הגיע המשיב אל עבודתה, בסביבות השעה 15:00, הוא חיכה לה בחניה וחסם אותה, המתלוננת נעלה את הרכב והמשיב דפק על החלונות, היא איימה עליו שתזמין משטרה, המשיב ביקש ממנה כי תענה לטלפונים ממנו. כמו כן, המתלוננת סיפרה על אירוע שאירע כחודשיים קודם לכן, עת הגיע המשיב ואיים על המעסיק של המתלוננת, אשר הזמין לו משטרה.

15. בשלב זה של ההליכים, די בהודעת המתלוננת כדי לבסס ראיות לכאורה, יחד עם זאת, אם בדברים של המתלוננת עצמה לא די, הרי שבחומר החקירה מצויות עדויות נוספות, התומכות בגרסתה.

כך למשל, אמו של המשיב, הגב' ש ט, סיפרה כי עבדה ביחד עם המתלוננת, לגרסתה, היא פוטרה מעבודתה בעקבות התניית המתלוננת למעסיק, שהוא צריך לשחרר אחת מהן, עוד הוסיפה כי ביום בו פוטרה, הגיע המשיב למקום העבודה ואמר למעסיק: "אני יודע שיש לך רומן עם א ושאלוהים ישלם לך". (עמ' 2 שורות 25-26 להודעה).

16. מעסיקה של המתלוננת, בהודעתו מיום 22.2.15 סיפר כי המשיב נהג להגיע למקום עבודתה של המתלוננת: "היו עשרות מקרים הוא גם היה ממתין לה ליד האוטו שלה, עד שא ביקשה ממני לפני משהו כמו חודש להחנות את הרכב בחניון למעלה זה חניון עם מחסום, מי שיכול להיכנס זה רק אם יש לך כרטיס או שלט. בתחילת הגירושין, הוא היה מגיע לעבודה שלה מביא לה פרחים ומביא לה אוכל".

באשר לאירוע המתואר בפרט האישום החמישי סיפר: "אני זוכר שזה היה בחודש נובמבר. א הגיעה לעבודה עם ילדה אחת אם אני לא טועה, ואז ש התקשרה לשחרר ואמרה לו שהבת נמצאת בעבודה, ואז ש עברה דרך א והתחילה לקלל אותה מבול מסיבי מה שנקרא וליד כולם ואז אמרתי לש להיכנס לחדר ישיבות בחדר הישיבות אמרתי לה שאני לא מעוניין שאת הדברים האישיים שלהן הן יביאו לעבודה שאת כל הדברים יפתרו מחוץ לעבודה. שאני לא רוצה להיות צד בעניין הזה. ואז ש התחילה לפתוח עליי פה ואמרה: "אתה רוצה אותה לעצמך" והתחילה לקלל את א בפניי ואמרתי לה שזה לא לרמה שלי ושזה לא מתאים לי ואז היא התחילה בהאשמות, אתה יוצא איתה יוצא עם נשואות וגרושות כל מיני כאלה אז אמרתי לה שפה סיימנו את השיחה מבחינתי היא לוקחת את הדברים שלה ויוצאת מהחברה והיא לא חוזרת לפה יותר. לוויתי אותה החוצה. בדרך היו קללות כל מיני קללות אני כבר לא זוכר זה

היה מזמן. ואז היא אומרת לי כדי שנסדר את זה לפני ששחר יגיע ואמרתי לה שאם הם ימשיכו להציק אני אתקשר למשטרה, ולאחר 5 דקות הגיע שחר, והתחיל לקלל התחיל להשתולל נכנס לתוך העסק באמצע המוקד התחיל לקלל אותי ואת א, ואז ביקשתי ממנו לצאת החוצה וליוויתי אותו החוצה אל מחוץ לדלת. ואז הזמנתי משטרה" (עמ' 2 שורות 44-29 להודעה). כמו כן, העיד כי המתלוננת סיפרה לו כי המשיב נוהג לאיים עליה כי יחנוק אותה, עוקב אחריה וכו'.

17. עוד, עיינתי בתמלול השיחה בין המשיב לבת הקטינה במסגרתו אומר המשיב לקטינה: "אני צריך שתעזרי לי להחזיר את אמא שלך. את רוצה שאני אמות? ... אני אמות בלי אמא שלך" ובהמשך הוסיף: "אבא שלא לא יקלל את אמא שלך יותר בחיים. בחיים אני לא אקלל אותה אני אתנהג אליה הכי יפה...".

כמו גם בתמלול שיחה בין המשיב למתלוננת במסגרתו אמר לה: "... תקשיבי טוב, תגידי למניאק למזדיין הזה אם הוא לא יכבד את הילדים שלי אני אתפוס אותו יום אחד... ואני אזיין אותו... ותשמרי על הכבוד של הילדים שלי אם לא גם אותך אני אזיין יא גחבה יא שרמוטה יא מזדיינת, ביי יא שרמוטה ביי".

מעיון בהודעות ה-SMS עולים נתונים התומכים בגרסת המתלוננת כך למשל כתב לה המשיב: "תעני לי דברי איתי עכשיו זה כבר ברור שיש לה משהו תיכבדי את הילדים אל תיתנשקי לידם וכל מיני דברים כאלה", "כל הכבוד לך נתת ליצר הרע לנצח יש אלוהים בשמיים", "מצאת גבר של החיים הולך אם נשואות גם בו תיבגדי" "כל הכבוד לך נתת ליצר הרע לנצח יש אלוהים בשמים", "מה את רוצה מהחיים שלי מה יש לך ממני תעזבי אותי לכי לחיים שלך ישרמוטה אני אבא של הילדים שלך ואת כל הזמן מחפשת להרוס לי את החיים", "אני מצטער שרצית שאני וחברים שלי נעשה אליך אורגיה לא הסכמתי אם את רוצה אני יביא כמה חברים ונעשה אליך אורגיה בת זונה",

18. בחקירתו במשטרה העיד המשיב כי הבן הקטן סיפר לו שלמתלוננת יש חבר שמנשק אותה, לגרסתו לא איים להתאבד ולא פגע בעצמו, כשהשמיעו לו את ההקלטה בה אומר לבתו כי ימות השיב: "רציתי למות מכאב, אמרתי אותם מכאב אולי שתרחרם עליי שתחזור אליי אבל לא היה פה שום קטע של איום או משהו כזה". באשר לאירוע שארע ביום 14.2.15 טען המשיב כי לא ביקש להיכנס אל הבית, אלא ביקש להגן על הילדה שתפסה בחולצתו והמתלוננת ניסתה להכניס אותה הביתה, הוא הכחיש כי ניסה לדחוף את המתלוננת או לחנוק אותה, המשיב הכחיש כי איים על מעסיקה של המתלוננת ואישר כי קילל אותו וכי הוא מתפלל כל יום שאלוהים ישלם לו על שהרס את משפחתו. לטענתו לא התכוון לפגוע בו.

19. באשר למסוכנות; עבירות האלימות, הפכו, למרבה הצער, לחזיון נפוץ במחוזותינו. אין צורך להכביר מילים על הנפסדות שבעבירות מסוג זה, על חוסר המוסריות שבהן ועל הסכנה הטמונה בהן: "בתקופה בה האלימות בכלל והאלימות כלפי נשים בפרט לובשת ממדים מדאיגים גם מבחינת היקף העבירות וגם מבחינת הסיכון הטמון בהן עד כדי קיפוח חיים, יש לעשות הכל כדי לעקור משורש את התופעה הקשה והמסוכנת" (בש"פ 5513/02 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם) ואכן, לא בכדי קבע המחוקק

כי אישום בעבירות הללו מקים חזקת מסוכנות סטטוטורית (סעיף 21 (א)(1)(ב) (ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו 1996; בש"פ 5773/03 **מדינת ישראל נ' פלוני**, לא פורסם).

משקבעתי, כי קיימות ראיות לכאורה, הרי שקיימת עילת מעצר כנגד המשיב.

20. ואולם, גם במקרים, בהם קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית, אין בכך כדי למנוע מכל וכל בחינתה של חלופת מעצר (בש"פ 5885/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, לא פורסם). בבחינת מעצר עד תום ההליכים, עומדת שלילת זכויותי הבסיסיות של אדם לחירות ותנועה ואין לנקוט בו אלא כאשר התגשמו בבירור הנסיבות המנויות בחוק לכך: "**להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה**" ועל בית המשפט לבחון האם ניתן להפחית את הפגיעה בחירותו של המשיב ולשחררו לחלופת מעצר תוך הפגת הסכנה הנשקפת ממנו ביחס לסביבה. יש לזכור כי איננו מצויים בשלב העונש, אלא בשלב המעצר, ועל הפרק לא חומרתן או שפלותן של העבירות כשלעצמן, נסיבות שמקומן במסגרת בירור האשמה.

21. בחינת האפשרות לשחררו של נאשם לחלופת מעצר, הינה דו שלבית, ראשית, בית המשפט בוחן, ברמה העקרונית, אם חלופת מעצר כלשהי עשויה להשיג את תכלית המעצר ולאחריה, אם התשובה לשאלה זו חיובית, בית המשפט יבחן את מידת התאמתה של חלופת המעצר הקונקרטית, למקרה שלפניו (בש"פ 7873/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 20.11.12). כמו כן, מקום בו בית המשפט סבור כי כל חלופת מעצר, אין בה כדי לאיין את מסוכנותו של נאשם או למנוע אפשרות לשיבוש הליכי משפט, אז לא יופנה הנאשם אל שירות המבחן, ובית המשפט יורה על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו. (בש"פ 7718/12 **פסיסי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 21.10.12).

22. בעניינו, עם הגשת הבקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, שוחרר המשיב למעצר בית מלא בפיקוח לרבות ערבויות.

נכון אמנם שיש ממש בטענת ב"כ המשיב שלפיה התלונה הוגשה כארבעה ימים לאחר האירוע המתואר בפרט האישום הראשון ולאחר שהמשיב סירב ליתן גט למתלוננת, אך אין בכך כדי להפחית מהראיות בתיק.

יחד עם זאת, אני סבור כי ניתן להקל במידת מה על תנאי שחרורו של המשיב, באופן הזה שייאסר על המשיב להיכנס לעיר ראשון לציון וליצור קשר כלשהו עם המתלוננת, בין במישרין בין בעקיפין.

המשיב יוכל לצאת ממעצר הבית בכל עת ואולם היציאה ממעצר הבית תעשה בליווי המפקחת.

23. כמו כן, אני מורה על עריכת תסקיר בעניינו של המשיב, אשר יבחן האפשרות להקלה בתנאי שחרורו לרבות האפשרות ליציאתו לעבודה בלא ליווי המפקחת.

24. דיון בעניינו של המשיב יתקיים ביום 2.4.15 בשעה 08:30 בפני שופט תורן, עד למועד זה יגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו.

25. ניתן בזאת עיכוב ביצוע למשך 72 שעות על מנת לאפשר למבקשת לשקול הגשת ערר על החלטתי זו.

26. תיק החקירה יוחזר לידי ב"כ המבקשת באמצעות המזכירות.

27. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים ולשירות המבחן.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ה, 04 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.